

ใบงานที่ ๑๐ เรื่อง อ่าน คิด เขียน สร้างสรรค์ (๑)
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง ราชาริราช ตอน กำเนิดมะกะโท
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑๐ เรื่อง อ่าน คิด เขียน สร้างสรรค์ (๑)
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๕๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านนิทานชาดก เรื่อง มิตรแท้ แล้วตอบคำถามตามที่กำหนด

๑. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ถูกต้อง

เหยี่ยว ๒ สามภรรยาตัดสินใจมีลูกด้วยกันทันทีหลังจากที่ย้ายมาอยู่ในป่า

เหยี่ยว ๒ สามภรรยาผูกมิตรกับสัตว์อีก ๓ ตัวที่อยู่ในป่าก่อนมีลูก ได้แก่ พญานกออก ราชสีห์

และเต่า

ชาวบ้านที่มาล่าสัตว์ก่อไฟทำให้ลูกนกเหยี่ยวสำลักควัน และส่งเสียงร้องดังขึ้น ชาวบ้านจึงจะขึ้นไปจับลูกนกเหยี่ยวมาบั้งกิน

นกเหยี่ยวเห็นลูกตกอยู่ในอัตรายจึงบินเข้าไปจิกชาวบ้านเพื่อปกป้องลูก

สามีนกเหยี่ยวบินไปขอความช่วยเหลือจากพญานกออก พญานกออกมาช่วยดับไฟที่ชาวบ้านก่อทั้งคืนจนเหนื่อยล้า

นกเหยี่ยวไปขอความช่วยเหลือจากเต่า ชาวบ้านเห็นเต่าก็จะจับเต่า แต่กลับถูกเต่าลากลงน้ำจนสำลัก

ชาวบ้านขึ้นมาก่อไฟใหม่ รอให้ถึงเวลาเช้าเพื่อจะกลับไปจับลูกนกเหยี่ยวมากิน

เหยี่ยว ๒ สามภรรยาไปขอความช่วยเหลือจากราชสีห์ เมื่อชาวบ้านเห็นราชสีห์จึงพากันวิ่งหนีไปเพราะกลัวตาย

ราชสีห์ให้อิโหวาทแก่สัตว์ทั้งหลายว่า อย่าทำลายมิตร อยู่อย่างไม่ประมาทเถิด

๒. ให้นักเรียนเขียนข้อคิดที่ได้จากเรื่อง พร้อมทั้งบอกว่าจะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

.....
.....
.....
.....

นิทานชาดก เรื่อง มิตรแท้

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีชาวบ้านกลุ่มหนึ่งประกอบอาชีพล่าสัตว์ พอทราบข่าวป่าใดมีสัตว์ก็จะมาสร้างกระท่อมเล็ก ๆ พักอยู่ใกล้ป่านั้นเพื่อล่าสัตว์ ต่อมาได้พากันไปล่าสัตว์ในป่าแห่งหนึ่ง ในป่านั้นมีสระว่ายน้ำสระหนึ่ง มีสัตว์ ๔ ชนิด อาศัยอยู่รอบด้านสระ ด้านขวามือของสระมีเหยี่ยว ๒ สามีภรรยาอาศัยอยู่ที่ต้นกระท่อม ด้านเหนือมีราชสีห์ ด้านตะวันออกมีพระยานกออก และในสระมีเต่าอาศัยอยู่

วันหนึ่งเหยี่ยวสามีได้ปรึกษาภรรยาว่า

“นี่น้อง...เราควรจะมีลูกน้อยได้แล้วละ”

“พี่จ๋า...เรายังไม่มีมิตรเลย ถ้าเกิดภัยอันตรายขึ้นมาเราจะไปพึ่งใคร ก่อนจะมีลูกน้อย น้องว่าเราควรจะไปผูกมิตรกับสัตว์ทั้ง ๓ ตัวนั้นก่อน” สามีเหยี่ยวเห็นดีด้วย จึงไปผูกมิตรกับสัตว์ทั้ง ๓ ตัว ไม่นานก็มีลูกน้อย ๒ ตัว

อยู่มาวันหนึ่ง พวกชาวบ้านกลุ่มนั้นพากันตระเวนล่าสัตว์ตลอดวันไม่ได้สัตว์อะไรสักตัวเลยปรึกษากันว่า “เมื่อไม่ได้อะไร พวกเราก็พักอยู่ในป่านี้แหละ ได้อะไรค่อยกลับบ้าน” แล้วตกลงพักค้างคืนใต้ต้นกระท่อมต้นนั้น เมื่อมียุงมารุมกัดพวกเขาจึงก่อกองไฟขึ้น ควันไฟได้รมลูกนกเหยี่ยว พวกมันจึงพากันร้อง พวกเขาจึงพูดขึ้นว่า “เสียงลูกนกนี้ ห่าอะไรไม่ได้ ทั้งวันหิวจนตาลายอยู่แล้ว มัดคบเพลิงเร็วจะขึ้นไปนำมันลงมาบ้าง” แม่เหยี่ยวพอลูกส่งเสียงร้องก็ทราบว่ามีภัยอันตรายแล้ว จึงรีบบินบอกสามีให้ไปขอความช่วยเหลือจากพระยานกออก

พระยานกออกยินดีช่วยเหลือ มันบินไปเกาะที่ต้นไม้ต้นหนึ่งที่อยู่ข้าง ๆ พอชาวบ้านคนหนึ่งถือคบเพลิงขึ้นต้นไม้ใกล้จะถึงรังนกเหยี่ยว มันก็รีบบินลงไปในสระเพื่อนำน้ำมาดับคบเพลิง คนคนนั้นก็ลงไปจุดคบเพลิงและป็นขึ้นใหม่ พอใกล้จะถึงรังนกเหยี่ยวก็ถูกพระยานกออกดับคบเพลิงอีก เป็นอยู่เช่นนี้จนตึกตื่นเที่ยงคืน พระยานกออกเห็นเดี๋ยวจมนตาแดงก้ำ เหยี่ยวเห็นพระยานกออกเห็นเดี๋ยวมากแล้วจึงขอบคุณและให้กลับไปพักผ่อน ส่วนมันก็รีบขอความช่วยเหลือจากเต่า ซึ่งเต่าก็ขึ้นมาจากสระน้ำแล้วนำเปลือกตมและสาหร่ายขึ้นไปดับกองไฟแล้วหมอบอยู่

พวกชาวบ้านเห็นเต่าใหญ่ขึ้นมาจากสระน้ำมาดับไฟก็พากันหันมาจับเต่าแทน ช่วยกันดึงเถาว์ล้อมาผูก แต่กลับถูกเต่าใหญ่ลากลงสระน้ำไป ต่างคนก็สะบัดสะบอมได้กินน้ำจนพุงกาง ขึ้นจากสระน้ำแล้วพากันบ่นพึมพำว่า “พวกเราเหวย...นกออกคอยดับคบเพลิงเราตั้งครึ่งคืน คราวนี้โดนเต่าใหญ่ลากลงน้ำได้กินน้ำจนพุงกาง ก่อไฟขึ้นใหม่เถอะ เรา เมื่ออรุณขึ้นแล้วค่อยกินลูกเหยี่ยวก็ได้” ว่าแล้วก็พากันเก็บฟืนขึ้นมาก่อไฟใหม่

ส่วนเหยี่ยว ๒ สามีภรรยาหรือกันว่า “คงจะต้องถึงเวลาไปขอความช่วยเหลือจากท่านราชสีห์แล้วละทีนี้” เหยี่ยวสามีจึงไปขอความช่วยเหลือจากราชสีห์ ราชสีห์รับคำแล้วเดินไปที่กองไฟของชาวบ้าน พวกเขาพอเห็นราชสีห์เดินมาต่างก็พากันกลัวตายร้องเสียงหลงว่า “ครั้งแรกนกออกคอย

ดับเพลิง เต่าใหญ่มาทำให้พวกเราผ้าเปียก คราวนี้ราชสีห์จกมาเอาชีวิตพวกเราแล้ว” ต่างพากัน
แตกตื่นวิ่งหนีกระเจิงไป

ราชสีห์เดินไปได้ทันกระทุ้มแต่ก็ไม่เห็นมีใครหลงเหลืออยู่เลย ไม่นานมักนกเหยี่ยว พญานก
ออก และเต่าก็เข้ามาหา ราชสีห์จึงให้โอวาทว่า “ต่อแต่นี้ไป สู้เจ้าทั้งหลายอย่าทำลายมิตร อยู่อย่างไม่ว่าง
ประมาทเถิด” แล้วก็กลับที่อยู่ของตน สัตว์ต่าง ๆ ก็แยกย้ายกลับไปที่อยู่ของตนไป แม่เหยี่ยวมองดูลูก
น้อยของตนแล้วพูดขึ้นว่า “เพราะเรามีมิตรแท้ เราจึงรักษาลูก ๆ ไว้ได้” แล้วจึงกล่าวเป็นคาถาว่า

“บุคคลพึงคบมิตรสหายไว้ เพื่อรับความสุข เรากำจัดศัตรูได้ด้วยกำลังแห่งมิตร เหมือนเกราะที่
บุคคลสวมแล้วป้องกันลูกศรทั้งหลายได้ฉะนั้น”

จากเรื่อง มิตรแท้ ในหนังสือ นิทานชาดก ของ ชลาลัย ศรีอารีย์

